

Nykyajan urheilukalastaja

Urheilukalastusta on, tiemmä, harjoitettu aina yhtä paljon terveydeksi kuin saalistamiseksi.

Herra Voitto Vihtori Ikäheimo, joskus aikaisemmin mainitun Ikäheimon velipuoli, päätti hänkin ryhtyä kalastamaan, vieläpä yhdistää siihen rapistuneen terveytensä hoidon. Ajatusyhtymä aiheutui siitä, että edellisenä päivänä näki venettään tervaavan koskikalastajan ja siitä, että rouva Oma Armo Säde Ikäheimo (kaikki nimet muuten kristillisestä almanakasta) tuli lausuneeksi sellaisenkin toimomuksen että ukkokullan pitäisi vähän urheilla, mielluimmiten esim. kalastaa. Ei ruokahalun lisäämiseksi, mutta ehkä ruoan.

Niinpä Voitto Vihtori vapun jälkeisenä aamuna oli varhain jalkeilla — kaikkihan tiet. on suhteellista näin kaupunkilaisen näkökulmasta — ja hääri salaperäisenä eteisessä. Teen tästä pienen aamukävelyn, käynpä ehkä kokeilemassa nykiikö kala, toimitti hän ovenraosta lähtiessään ja rouva Oma Armo, joka sattumoisin vielä keinu unen pettävässä helmoissa, jäi lievähkön ajallisen harhakäsityksen valtaamana miettimään, että kenenkähän kanssa se nyt sitten ja minnekä ja että kalalleko ..

Herra Ikäheimo käveli reippaasti alas torille, tunsu itsensä suorastaan paremmaksi ihmiseksi kiertäessään kaukaa viinakaupan pullojonon ja sai samassa näkyviinsä kauppatorin kalajonot Mailerin askelin ylitti hän torit ja valtasi itselleen paikan, josta sekä näki että kuuli.

Aamukävely, jonka hän oli suunnitellut tekevänsä, supistui siis siihen, mutta pääasiaahan oli, että hän sai raitista ilmaa. Paikallaanhan se tavallinen kalastajakin istui, istui ja katseli painuuko kohopinnan alle. Herra Ikäheimo seisoi ja katseli päästääkö poliisi ketään asiatonta pinnaria autuuden aitauksen sisäpuolelle Ja toisella silmällä katseli hän vapunaatosta lähtien sulaksi läikähtänyttä Piki saaren ja Vänmanin välistä koskisuvantoa. Hänen ajatuksensa olivat muualla, kiersivät kauniin lämpimän ja rauhaisan vapun muistoissa. Korvissa soi keväthymni "Taas leivoset ilmassa leikkiä lyö" ja hän ajatteli, ettei kukaan nyt leivosta syö.

Takana jonottava rouva sanoi pojannaskalilleen, että käypäs siinä katsomassa onko sielä norsia Poika meni ja palasi ilmoittamaan toimekkaasti, että siellä oli pikku sillejä ja isoja sillejä ja taas pikku sillejä ja siikoja.

Siikoja! Jonottajat hymähtivät, mutta joku tiesi kertoa, että niitäkin oli ollut. Mutta oli siellä ilman-kin tarpeeksi, oli kortitta niin paljon kuin kukkaro sieti ja selkä kesti kantaa. Herra Ikäheimo pääsi aikanaan osalliseksi tästä Pietarin kalansaalista ja vaelsi selkä vääränä, suu autuaassa irvistyksessä kotiaan tuntien olevansa todellinen tervehenkisen urheilukalastuksen harrastaja.